

קנת (קנטרוביץ), יואב

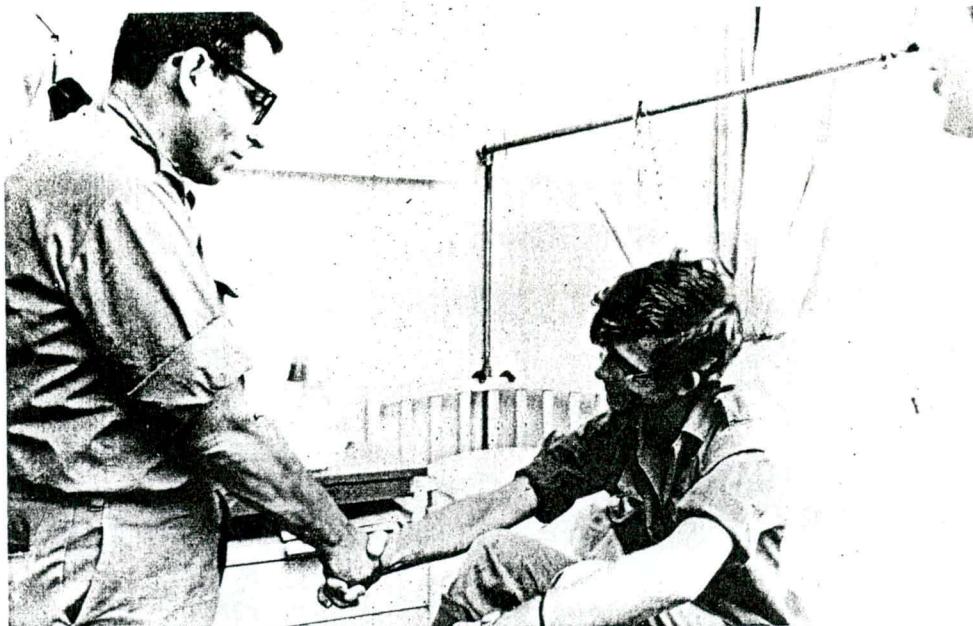
יואב, בן אביבה ומיכה, נולד ביום ו' באב תש"י (8.8.1951) בחיפה. ילדותו של יואב עברה עלייו במושב כפר מרדכי, לצד גדרה, שם סיים את לימודיו בבית הספר היסודי "גדרות". חי הכפר ונופיו התחכבו עליו מאוד, והוא הרבה לצייר ולכתוב על כך. יואב הצטיין בציור ובכתיבה. הוא אהב שירה וקרא שירה, הרבה להאזין למוסיקה ואמרו עליו שנפשו נפש אמן. לאחר שסיים את לימודיו בבית-הספר היסודי למד יואב בגימנסיה "הרצליה" ובפנימייה הצבאית בתל-אביב. לפני סיום לימודיו בבית-הספר התיכון נסע יואב עם משפחתו לדאהומי שבאפריקה, שם יצא בשליחות. בדאהומי למד בבית-ספר תיכון, למד עד מהרה צרפתי, ורכש לו חברים וידידים רבים מבין הצרפתים והאפריקנים שביקטוונו, בירת המדינה. הוא עמד בהצלחה בבחינות הבגרות, שנערכו בשגרירות ישראל בקיטוונו.

כאשר התחוללה בארץ מלחמת התחשה, ביקש יואב להקים את מועד גיוסו לצה"ל. הוא התגייס במחצית Mai 1970, והתנדב ליחידה סיור מובחרת של חיל הצענים. לאחר שנפצע בקורס צניחה, נאבק בכל האמצעים שבידו נגד החלטה של ועדת רפואית, שקבעה כי אינו قادر לשירות ביחידה קרבית. הוא ניצח וחזר אל יחידתו. תקופה ארוכה שירות יואב בבקעת הירדן, בידי המרדפים אחרי המחלבים. הוא הצטיין כחיל וכחולם, לא החמיץ שום מרדף בבקעה ושומ סיור מבצעי. מפקדיו מעידים עליו כי תמיד היה בפעולות – בחדר המלחמה או בסיור לאורכו של ציר, בתידרכו של חילים או ב ביקורת מוצבים. הוא היה נוט ואיש שדה מעולה, לוחם בעל הכרה עמוקה. בשעות הפנאי עסוק יואב בתחוםו – ידיעת הארץ וטילים לאורכה ולרוחבה. בהתנדבות השתתף במשלחות ארכיאולוגיות באזוריים שונים בארץ. הוא הדריך והכין תכניות לסיורים של "החברה להגנת הטבע" במדבר יהודה, בבקעת הירדן ובירושלים העתיקה. כמו כן חקר את הקרב על "גבעת התהמושת" והשתתף במחקר על דרכי הספקת המים למבקרים בבקעה בימי קדם.

במאי 1973, עם שחרורו מהשירות הсадיר, החליט יואב ללימוד ביולוגיה ונתקבל לאוניברסיטה העברית בירושלים. יואב שאף להמשיך וללמוד וטרינאריה. חלומו היה לחזור שיטות חדשות לגידול בקר, כדי להאכיל בשר אותן אוכלוסיות בעולם הסובבות מחת-חזונה או מרעב, אולי לא הספיק. במלחמת יום הכיפורים השתתף יואב במקפה אל מעבר לתחלת סואן. הוא נפגע וננהרג בעת טיהור מוצבים ותעלות קשר בגדרה המערבית של התעלה, ביום כ"ח בתשרי תשל"ד (24.10.1973), והובא למנוחת-עולםם בבית-העלמין בהר-הרצל, השair אחורי הוריהם ושני אחיהם. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

ירואן קנות

ונפל בקרבות הטיהור על הסוללה המערבית של תעלת סואן

ב- 24.10.73

... יראן עשה תמייד מעל ומעבר לבודדש ממכור. את שעשה, עשה בהכרה ובתחושה טעבולדתו חסבה וטסמעווארת. מאז הגרע לבקעה לא הפסיד שום מרדף, שום סיור מאכער. בכל התקופה שהכרתי אותו, נמצא תמייד בפערילות. ככלא ישן, היה תמייד עסוק: אם בחמיל, אם בסירור-צירר, אם בתידרכן חירילים, אם בביבורים בטוצבים, במארבים ובפערילות מבצעית אחרת.

הוא היה ברוט מעורלה ואריש שטח מצחירין; אך יראן היה מעל לכל לוחם מעוללה, לוחם ללא-חת, ובעל הכרה עצומת.

בתקרופת שרוטו האכאי אסף חוריות משפטוותירות רבות שהטבירו בו את חותמן. הוא אהב לספר ולשגן חוריות אלה, אך שלא לאחרים היה בספוררו רטוד עטום של אהבת האדם ואחרות-חבריהם. לא הארוע בשלעצמו היה חשוב בטפור אלא התבاهגותם של גבוריו. תמייד צירע את שמות חבריו שהשתתפו באירועים ספרפר. תיאר אותן ואת הונגהגותם שטמגנה התרשם.

היה זה בהתקלות באזור ואדי אחדר שרاري כירצד מתעלה יראן לרמת לוחם מעורלה. היה זה תוך כדי התקלות בחולירות מחבלים ברגע שהפגיזה קודם לכן את פתח-תקורה בקשישות. נגעו לכירון החולירה בגэмיש. חושך ואור ריצדו לסרדויגין. שטפבו באש את האזור המשוער שבו שכנו המחלירים, כשאננו רכוברים מעבר לדופן הבגמיש. רק יראן בירצב זקוף וחשוף כשהוא מפעיל את מקלו הסרפון. וירורה אש עזה בכל דמות.

לאחר מכון רדיבר לסרוק את השטח. החושך היה רב, וירואב מנע מأتנו קרבענות בחופתו עליינו באש רעליה מעל הבגמיש.

ירואב תיעב את ההרג ואת הקרב, אך אם היה חיריב להשתתף בהם, הוא לא עשה זאת ב睇דרון אחורי או מאחוריו מחסה בטוח, אלא באופן מתפרק, בכו הראשו, בהכרה כי אם חיריב משווה לעשות זאת – ואכן חיריב – רעשה זאת הוא, ולא יתן לאחדרים להשליך את בפיהם מנגד, למענו.

המאיץ במרדף, הקרב בהתקלות, דבריהם בוראים הם. ירואב הצרינו בהם. כאן מצליח זה שיחיה זרייז רוטר, ערנבי רותר, זה שלא יכפוף קומתו מפחד, אלא יגביר את ערכותו, ירטיב לתפעל את נשקו, יגביר את דריוק אישו. האמוניהם המפרכים, ההכרה וההצלחה בקרב בסכה בירואב בשחון רב, בשחון שעשו לו חם ללאחת.

מתוך שכתבו של ראוון רגב
אל הוריו ירואב ב- 9.11.73

שירים מעזבונו של יואב

ונר שב מהצבה

ASH BNESHIM

אדישה-שות נפש וקרת
מתנפצת, מתפוקקת וקולה
אורבד ברוח
גם האימה קחה,
כאילו לא מורגשת
וזעקת הנפצעים
אורבדת במשר

נער שב מן הצבה
ובעירנו המרחבים
ובשערו האבק
ובאוזנו התותחים
ובגופו הרטיסטים
ובשפטו ריקת
כי הוא זוכר

חיליםBNESHIM

צרורות של צמר-חקי-עור-טריבופת
קהר מבט ואדרישים כבהתות
שפתרים אפורות מתוך כובען הגרב
רוזקות סיגריה או בקבוק משקה יקר

מחטים BNESHIM

הם יושבים לנוח מסורבלים מעת
כמעט מגוחכים
חובשים- פורמים מתוך ריאוש
שכבות בגדים מגואלות בדם ומצחינות
ווגש מטפס את עיניהם הלא-רואות
של הגושים שם רעי.
של רעי שرك שכבו לנוכח
בחוץ הלבן – במושב הכתתי...
ואל-קרן שותקת